

Estratègia de la tensió al PP

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, editorial, 24.05.08

Rajoy diu que no tirarà la tovallola i denuncia intents d'enderrocar-lo

El sector més indiscutiblement conservador del Partit Popular ha posat en marxa l'estratègia de la tensió per condicionar, si no impedir, el viatge al centre emprès per Mariano Rajoy després de la derrota del 9 de març. L'episodi de la convocatòria per SMS d'una manifestació contra el president del PP al davant de la seu central del partit, i la corresponent convocatòria d'una contramanifestació de suport al mateix lloc, no fa res més que subratllar la fractura política que afronta el partit. Descrit d'una altra manera, el sector del PP que, arran de la derrota electoral del 2004, va decidir disparar contra tot el que es movia per recuperar el poder com més aviat millor, es nega a rectificar i a acceptar que el pla d'atac dissenyat pels homes de confiança de José María Aznar no ha donat per res més que per obtenir al març una honrosa derrota, però derrota al capdavant.

Seria del tot superficial quedar-se amb l'anècdota esperpèntica de la manifestació del carrer Génova, i amb els impropis dirigits pels concentrats a Rajoy i a altres dirigents, per trobar-hi les causes de la crisi. És bastant més revelador comprovar que la nova actitud de Rajoy i el seu equip en relació amb els nacionalismes perifèrics ha exasperat el nucli dur del partit i, per extensió, una part del PP basc, encapçalada per María San Gil. Encara que Rajoy recordi ara, com a part de la seva estratègia de resistència fins al congrés del juny vinent --"no tiraré la tovallola"--, que el primer Govern d'Aznar va mantenir una relació fluida amb el PNB i amb CiU, l'únic important per als seus adversaris al PP és

mantenir a ratlla els nacionalismes --especialment el basc-- i no renunciar a les essències.

En el fons, es tracta d'una disputa pel poder en el partit, després de dos fracassos electorals pilotats per Rajoy, que només és en part una pugna ideològica. Encara que Esperanza Aguirre digui el contrari, els atacs contra Rajoy viatgen a cavall de l'estratègia dictada per El Mundo i la COPE, aliena completament al debat d'idees i enganxada, en canvi, a la dreta més rànica. Una dreta tan extremadament conservadora i retardatària que veu en Alberto Ruiz- Gallardón i en Soraya Sáenz de Santamaría liberals desbocats, quan no han demostrat anar més enllà del realisme que els aconsella buscar una posició i uns vots en les autonomies que els són menys propícies --Euskadi i Catalunya-- per reconquistar algun dia la Moncloa.